

Jeg og min MC

Hvem er den norske motorsyklisten? For å finne ut dette går vi tett på motorsyklister som vi møter. Tett på helt vanlige norske motorsyklister. Folk som kjører MC er nemlig ingen homogen gruppe, slik man gjerne får inntrykk av. Vi har forskjellig smak og forskjellige preferanser, men for oss alle er motorsykel en del av tilværelsen. Vi er forskjellige, men hvem er vi egentlig? I denne intervjuerier prøver vi å bli kjent med dem. Her er Erik Owrenn, en forholdsvis fersk pensjonist fra Lillehammer. Fersk Yamahaer er han også. I vinter måtte Triumphen vike plassen for en Ténéré World Raid.

PASSER BRA: I løpet av et par sesonger hadde Triumphen gått så langt at den var moden for utskifting. For å sikre seg sykkel til sesongstart, gikk Erik Owrenn til innkjøp av en Yamaha T7 World Raid. Der er han nå. Foreløpig er det ikke blitt så mange mil, men så langt er han fornøyd. – Den passer meg bra, sier han.

Turpensjonisten

Nå er han pensjonist, men aktivitetsnivået er det ingen ting å si på. Som turarrangør i Lillehammer MC-klubb er Erik Owrenn mye på farta. Årets sesong er bare så vidt begynt, men den nye sykkelen hans har allerede flere hundre mil på telleren.

Tekst: Jon Asgeir Lystad
Foto: Lystad Media/privat

Da jeg traff han i Lillehammer på sensommeren i fjor, kjørte han Triumph. Nærmere bestemt en 2020-modell Tiger. Den var ikke veldig gammel, men den hadde allerede tilbakelagt nesten 60.000 kilometer. Erik Owrenn er nemlig gla' i å kjøre. Som aktiv medlem i Lillehammer MC-klubb, blir det gjerne til at han kjører mye. Og når han oppå

TURPENSJONISTEN: Erik Owrenn bruker mye tid på tur. Som medlem av turkomiteen i Lillehammer MC-klubb, legger han ned stort engasjement i å gjøre turene varierte og spennende. Som pensjonist har han mulighet for å delta på mange av dem selv også.

Navn: Erik Owrenn.

Alder: 65 år.

Bosted: Lillehammer.

Sivil status: Singel.

Yrke: Pensjonist.

MC-erfaring: Til sammen er det blitt rundt 40 år.

Mine sykkel akkurat nå: 2023 modell Yamaha T7 World Raid

det hele sitter i turkomiteen, er han nærmest programforpliktet til å være med på turutskielene. De er ikke få. Turkjøring er nemlig en av de viktigste aktivitetene som klubben bedriver, og da er som regel Erik med. Da jeg traff han, sammen med noen klubbvenner, var det i den hensikt å ta bilder av dem. Gutta hadde nemlig sagt seg villige til å bli intervjuet her i MC-avisa. Jeg skulle feste bildene på minnekortet slik at de var klare når vi etter hvert skulle ta praten. Men da jeg skulle intervju Erik utpå sen vinteren, var det ikke lenger en Tiger-mann jeg snakket med. Erik hadde nemlig gått til innkjøp av en Yamaha. En helt ny Ténéré 700 World Raid, må vite. – Æsj, tenkte jeg – inni meg. Tigerbildene var fine, men plutselig var de uaktuelle. Nå sto jeg nemlig overfor en Yamaha-eier, og da måtte jeg selvsagt ha nye bilder. Jeg nevnte det. – Ikke noe problem, svarte han. – Jeg har akkurat tatt ut Ténéréen, så nå er jeg på veien. Vi har planlagt en lengre tur nå til helga, og da kan vi jo droppe innom slik at du får dratt noen skudd. Triumph-bildene ble jo fine. Jeg kunne godt tenkt meg noen ålreite T7-bilder også.

Fint! Da satser vi på det. Men hvorfor ble du av med Triumphen. Det virket jo som du var fornøyd med den...

– Ja. Den møtte mine behov, og jeg likte den veldig godt. Men det begynte å bli mange kilometer på telleren. Nærmere 60.000. Skulle jeg få igjen brukbart, var det fornuftig å kvitte seg med den nå.

Sikkert, men hvorfor Yamaha? Japaneren er selvsagt bra, men i mine øyne har Triumph høyere status...

– Status? Mulig det, men jeg er ikke opptatt av den slags. Jeg vil ha en god sykkel som funker til mitt bruk. Jeg likte Tigeren, men det finnes ikke Triumph-forhandlere her i distriktet. Bare jeg skulle ha en liten service, måtte jeg kjøre helt til Sarpsborg. Jeg ville kjøpe sykkel her i byen. I utgangspunktet hadde jeg bestemt meg for den nye Transalpen, men det var litt usikkert når den ville komme. I frykt for at jeg ville være uten sykkel ved sesongstart, valgte jeg Yamahaen.

Skjønner det. Åssen er du fornøyd så langt. Angrer du?

– Jeg har jo ikke prøvd Transalpen, så derfor vet jeg ikke hva jeg gikk glipp av. Men Yamahaen er ålreit. Den er lettkjørt og passer meg godt, men jeg har ikke kjørt så langt med den ennå. Spør meg om noen måneder, når jeg virkelig er blitt kjent med den. Da skal du få et fyldig svar.

Det får jeg sikkert, men intervju-planene skal følges, og nå er det din tur. Dessuten kunne jeg jo ikke vente til ut i sesongen før vi tok praten, for da er du over alle hauger. Du er jo hele tiden på farten og tilnærmet utilgjengelig.

– Utilgjengelig og utilgjengelig: Jeg er mye på veien. Jeg er akkurat blitt pensjonist og kan gjøre hva jeg vil, men jeg holder hus i Lillehammer, og der hører jeg hjemme. Det hender nok at jeg er vanskelig å få tak i, men utilgjengelig er jeg ikke.

Kanskje ikke, men nå er du altså pensjonist.

Hva drev du med, før du la inn årene...

– Synes du det virker som jeg har lagt inn årene?!?

Neida! Jeg bare formulerte meg litt klisjéaktig. Jeg har overhodet ikke inntrykk av at Erik Owrenn har langt inn årene. Men du har altså pensjonert deg. Hva holdt du på med i din yrkesaktive karriere?

– Jeg drev i byggebransjen, hovedsakelig med salg. Men, som jeg sa: Jobben er historie. Nå er jeg fri til å gjøre akkurat hva jeg vil.

Og da er det i første rekke motorsykkelen du vil bruke tiden på?

– Det kan du godt si. Etter en temmelig sur vinter er det endelig bart på veien. Sola varmer, jeg har ny sykkel, og kjøresuget er der. Nå er det i hvert fall motorsykkelen som gjelder – helt klart!

Skjønner det. Men er det bare motorsyklar som fyller fritida di? Lillehammer er ikke akkurat kjent for milde vintre, og da bør man jo ha annet å fylle tida med i mørketida...

– Jeg har i hvert fall ingen problemer med å fylle den. Som tidligere skihopper og veldig

RENT PERSONLIG

Folk jeg liker:

– Folk som oppfører seg som folk og har begge beina på jorda.

Folk jeg ikke har sansen for:

– Sjøldiggere som tror de vet bedre. Det er litt for mange av dem.

Positivt trekk:

– Jeg er i utgangspunktet positiv til det meste. Ser muligheter i stedet for problemer.

Et mindre positivt trekk:

– Er kanskje litt for positiv til meg selv.

Er god til:

– Har jeg bestemt meg for å gjøre noe, legger jeg sjela mi i å gjøre det ordentlig!

Er ikke så god til:

– Fly rundt i butikker på «måfå». Kortspill og denslags er jeg heller ikke spesielt god i...

Det beste jeg vet:

– En kjølig halvliter når jeg virkelig føler at jeg har fortjent det!

Det verste jeg vet:

– Lågåsid.

Det beste som har hendt meg:

– Døtrene mine og barnebarna.

Det verste som har hendt meg:

– Tilværelsen har nok vært snill med meg, men skilsmissen var en skikkelig nedtur.

Det smarteste jeg har gjort:

– At jeg tok utdanning. I ungdommen var jeg lei skolen, men heldigvis lot jeg fornuften bestemme.

Det dummeste jeg har gjort:

– I mine 65 år har jeg sikkert gjort mye dumt, men akkurat der er ikke hukommelsen helt med.

Erik Owrenn med egne ord:

– Han er bestemt, ærlig, snill og rolig.

Erik Owrenn om 10 år:

– Er jeg oppegående, så kjører jeg i hvert fall motorsykkel!

I SITT RETTE ELEMENT: Her er Erik avbildet nær sagt i sitt rette element. Som gammel skihopper og veldig hoppinteressert stiller han gjerne opp og hjelper til i Lysgårdsbakkene.

hoppinteressert, har jeg vært med og hjulpet til under flere arrangement i Lysgårdsbakkene. Om vinteren har det også vært fast takst å dra til kontinentet for å se hopprenn. I 2021 forårsaket riktignok koronaen for at det ble en pause i fartinga, men om vinteren blir det mye hopprenn. Dessuten er jeg leder i boligsameiet der jeg bor. Det er alltid noe å henge fingra i, men jeg må bare innrømme at jeg bruker mye tid på motorsykkelen og klubbaktivitetene. Jeg tror ikke det er mange klubber som har så omfattende turprogram som Lillehammer MC-klubb. Det blir fort vekk 10–12 lengre turer i løpet av året. All den stund jeg sitter i turkomiteen, blir det mye planlegging. Når vi drar på tur, er det gjerne 12–15 deltakere. For at de skal få en maksimal opplevelse, er planlegginga viktig. Rutene skal legges, overnatting bestilles og detaljer løses. Jeg prøver å gjøre mitt beste for at turene skal bli bra.

Og det blir de – tydeligvis. Det er vel ikke uten grunn at Lillehammer MC-klubb er blitt vidan kjent for flotte turopplegg. Hva slags turer legger dere opp til? Lange eller korte, i nærmiljøet eller til fjerne mål?

– Vi kjører mye. Hver onsdag kjører vi en uformell ettermiddagstur. Stanser for en kaffekopp og har det sosialt. Men som jeg sa, vi arrangerer også lengre turer med overnatting. Vi har stort sett vært over hele Sør-Norge og er godt kjent mange steder. Kunsten nå for oss som arrangerer er å skape variasjon. Finne nye opplevelser som gjør det spennende for deltakerne. I all beskedenhet vil jeg påstå at vi er flinke til å skape gode turopplevelser.

Ut fra det jeg har hørt, er dere virkelig gode. Kunne vært morsomt å bli med en gang. Må man være medlem for bli med på klubbens turer, eller er det fritt fram for alle?

– Det er forbeholdt klubbens medlemmer, men det er bare å melde seg inn. Alle er velkomne!

Det kan i hvert fall være et tips til dere som leser bladet. Kunne dere tenke dere å dra på spennende turer sammen med en sosial Lillehammer-gjeng, er det bare å melde seg inn i Lillehammer MC-klubb. Men tilbake til deg og din MC-interesse, rettere sagt din MC-historikk: Startet du da du var 16, eller begynte du i voksen alder?

– Motorsykelinteressen har alltid vært der, og selvsagt startet jeg med lett da jeg var 16. Da kjøpte jeg meg en Yamaha LS2. En tosylindret totakter på 100 kubikk. Det gikk ikke lang tid før jeg oppgraderte og kjøpte meg en Honda 450. Jeg var ikke gammel nok, men jeg hadde fått blod på tann. Det ble ikke bedre da jeg begynte hos Menkerud. På den tiden var Menkerud motorsenter en stor forhandler her i byen. De ga meg et tilbud på en Honda CB750 K2. Heller ikke da hadde jeg fylt 18, men jeg kunne ikke motstå tilbudet. I en alder av 17 var jeg altså lykkelig eier av en Honda 750 Four! Den var datidens supersykel. En statusmodell som mange drømte om, og jeg hadde altså min egen! Jeg var i en annen verden. Jeg var frelst! Nå i ettertid må jeg gi Menkerud skylda, rettere sagt æren for min MC-entusiasme.

Og siden da har du kjørt?

– Nei. Jeg kjørte Hondaen noen år, men så

kom det selvsagt kvinnfolk inn i bildet. Etter hvert ble det barn av det, og da fikk jeg nok av annet å spenne tid og penger på. Jeg var nødt til å legge motorsykkelen på hylla. Men er du motorsyklist, så er du motorsyklist: Du blir aldri ferdig. Etter hvert ble det motorsykel igjen, og siden har jeg vært der.

Når tok du opp dine gamle synder igjen?

– Synder? Du er tydeligvis gla' i å bruke klisjer, men spøk til side: Utpå 2000-tallet tok jeg opp de gamle «syndene» igjen – heldigvis. Nå er jeg der jeg vil være.

Det er du tydeligvis. Du er aktiv turarrangør og du kjører 2–3000 mil i løpet av sesongen. Har du aldri kræsja?

– I nyere tid har det gått bra, men på 70-tallet hadde jeg en smell med 750-Hondaen. Faktisk skjedde det i Lillehammer sentrum, midt i Storgata! Jeg kolliderte med en bil som kom i mitt kjørefelt – mot kjørerretningen. Heldigvis gikk det ikke fort. Det ble ingen personskader, men Hondaen fikk seg en smell. Den måtte repareres, og det var surt. Vi hadde nemlig planlagt en lengre motorsykkeltur, og den gikk i fløyten for mitt vedkommende. Den gang var det ikke som nå. Nå får man deler over natta, men den gang kunne man risikere å måtte vente i ukevis. Egentlig burde jeg vært lykkelig over at det gikk så bra, men jeg var sur fordi jeg ikke kunne bli med på turen.

I ungdommen tenker man gjerne slik. Fornuften kommer først når man blir eldre. Men hvordan gikk det med Hondaen? Kom den på hjula igjen?

– Jada. Jeg hadde den helt til utpå 80-tallet, før jeg bytta den i en Suzuki GSX 750. Den var nyere og etter sigende bedre, men jeg angra meg etter kort tid. Jeg hadde fått et forhold til 750-Hondaen. Suzukien ga ikke den samme følelsen. Hadde jeg fått muligheten for å kjøpe min gamle K2 som restaureringsobjekt, hadde det vært skikkelig kult!

Jeg skulle tro at mange av oss kunne tenkt seg og hatt sine fordums sykler i garasjen. Og der passer det vel kanskje å slutte – altså ved begynnelsen. Rettere sagt: Vi er nødt til å gi oss. Spalteplassen er nemlig slutt. Har du noen ord du vil si til MC-avisas lesere før vi runder av?

– Så vi er altså nødt til å slutte. Også jeg som kunne tenke meg å fortelle mer om turene våre. Synd, men spalteplass er spalteplass. Sånn helt avslutningsvis vil jeg bare oppfordre leserne til å kjøre pent og ta vare på sykkelne sine. Ha en riktig fin MC-sommer, og meld dere gjerne inn i klubben vår!

FEM FAVORITTER:

Favorittmusikk/artist: Pink Floyd. The Wall er en «hojdare», men de har gjort mye bra ellers også.

Favorittmat: En saftig biff med kjølig øl eller rødvin attåt.

Favorittdrikke: Kjølig øl og rødvin er nevnt, men Cola Zero er favoritten når jeg kjører.

Favorittsted: Antwerpen.

Favorittprogram på TV: Nytt på Nytt.